

regler om spirituskørsel i færdselslovens § 53, stk. 1, ikke kræver bevis for, at den pågældende fører faktisk har været påvirket af alkohol. Der er således ikke efter gældende ret nogen entydig sammenhæng mellem grænsen for alkoholkoncentrationen i blodet og den enkelte førers evne til at føre motordrevet køretøj.

Justitsministeriet har ligesom udvalget endvidere lagt vægt på, at et forhold på 2.000:1 mellem alkoholkoncentrationen i blod og udåndingsluft vil medføre, at den altovervejende del af de førere, der domfældes på grundlag af alkoholkoncentrationen i udåndingsluften, også ville være blevet domfældt på grundlag af en blodprøve. Et forhold på 2.000:1 sikrer på denne måde, at der ikke i realiteten indføres en lavere grænse for alkoholindtagelse i forbindelse med kørsel end den nugældende grænse.

På denne baggrund finder Justitsministeriet, at det ikke er betænkeligt, at forholdet mellem alkoholkoncentrationen i blod og udåndingsluft ved lov fastsættes til 2.000:1. Dette svarer i øvrigt til det forhold, som på tilsvarende vis er fastlagt i vore nabolande Norge, Sverige og Tyskland.

Justitsministeriet lægger vægt på, at det tilstræbes, at måling af alkoholkoncentrationen i udåndingsluft anvendes i videst muligt omfang i sager om spirituskørsel, således at bedømmelse af spritbilister sker så ensartet som muligt. Det bemærkes, at i tilfælde, hvor flere førere er involveret i samme hændelse (f.eks. et færdselsuheld), må det anses for hensigtsmæssigt, at disse personer bedømmes på grundlag af samme type måling, dvs. enten alkoholkoncentrationen i blodet eller i udåndingsluften, jf. herved pkt. 3.2.4 ovenfor.

Justitsministeriet kan på denne baggrund tilslutte sig udvalgets forslag om ændring af færdselslovens bestemmelser med henblik på at tilvejebringe et retligt grundlag for at anvende målinger af alkoholkoncentrationen i udåndingsluft som bevis i sager om spirituskørsel, jf. pkt. 3.2.5 ovenfor. Justitsministeriet kan i den forbindelse tilslutte sig udvalgets synspunkter og overvejelser om sikkerhed for korrekte målinger af alkoholkoncentrationen i udåndingsluft, jf. pkt. 3.2.3 ovenfor.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1, 10, 11, 20 og 25, samt bemærkningerne hertil.

Justitsministeriet kan af de grunde, som udvalget har anført, tilslutte sig udvalgets synspunkter vedrørende ikrafttrædelsen af de bestemmelser i lovforslaget, som vedrører måling af alkoholkoncentrationen i udåndingsluft som bevis i sager om spirituskørsel.

Justitsministeriet bemærker i den forbindelse, at lovforslaget indebærer, at politiet vil skulle anskaffe

udstyr, som er egnet til sådanne målinger. Iværksættelse af sådanne målinger vil kræve en række foranstaltninger, herunder fastlæggelse af tekniske krav til udstyr, anskaffelse af udstyr og uddannelse af politipersonale i betjeningen heraf. Det bemærkes i den forbindelse, at anskaffelse af udstyr vil få et sådant omfang, at der vil skulle gennemføres et EU-udbud. Det må således forventes, at der efter lovforslagets vedtagelse vil kunne gå nogen tid, inden politiet vil kunne begynde at foretage målinger af alkoholkoncentrationen efter de foreslåede regler.

Der henvises til lovforslagets § 2.

4. Nulgrænse for kørsel med bevidsthedspåvirkende stoffer i blodet

4.1. Gældende ret

Efter færdselslovens § 54, stk. 1, må et motordrevet køretøj ikke føres eller forsøges ført af nogen, som på grund af sygdom, svækkelse, overanstrengelse, mangel på søvn, påvirkning af opstemmende eller bedøvende midler eller af lignende årsager befinder sig i en sådan tilstand, at den pågældende er ude af stand til at føre køretøjet på fuldt betryggende måde.

Bestemmelsen i færdselslovens § 54, stk. 1, er baseret på et såkaldt føreevnekræterium. Dette indebærer, at forbuddet mod at føre eller forsøge at føre motordrevet køretøj kun gælder, hvis den pågældende af de årsager, der er opregnet i bestemmelsen, befinder sig i en sådan tilstand, at den pågældende er ude af stand til at føre køretøjet på fuldt betryggende måde.

Årsagen til den tilstand, som medfører, at føreren er ude af stand til at føre køretøjet på fuldt betryggende måde, skal være sygdom, svækkelse, overanstrengelse, mangel på søvn, påvirkning af opstemmende eller bedøvende midler eller en lignende årsag. Bestemmelsen omfatter enhver form for svækkelse, ligesom enhver form for narkotikapåvirkning er omfattet.

Bestemmelsen i færdselslovens § 54, stk. 1, fik sin nuværende affattelse ved vedtagelsen af lov nr. 287 af 10. juni 1976. Bestemmelsen var en næsten uændret videreførelse af § 15 i færdselsloven af 1955. Der var dog tale om en skærpelse af føreevnekræteriet, idet kravet tidligere alene var, at den pågældende kunne føre køretøj på betryggende måde. Det fremgår af lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen, at påvirkning af de såkaldte hallucinogener, f.eks. LSD og meskalin, der ikke er opstemmende eller bedøvende midler, omfattes af udtrykket »af lignende årsager«. Der henvises til Folketingstidende 1974-75, 2. samling, tillæg A, sp. 1959 ff.